

Mette Østgaard Henriksens prædiken søndag septuagesima

Taler

Mette Østgaard Henriksen
Forfatter

Dato

23. februar 2014

Sted

Sankt Lukas Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 14-30

- 1 Når jeg står i en kirke, som kirkegænger, får jeg en følelse af, at her hører jeg ikke rigtig til. At her har jeg måske ikke engang ret til at være, fordi jeg har så mange sider af mig, som ikke er helt efter bibelen.

- 5 Men jeg bliver også vred. Jeg bliver vred, fordi jeg bliver mødt med påstanden om en orden eller en mening, som jeg ikke altid kan se. Jeg blev vred, da jeg fik dagens tekst udleveret. Som ellers er en for mig at se meget smuk tekst. Som vi måske også kan lære en hel del af i dag. Om at sende en bold af sted eller sætte et frø i jorden og så slippe kontrollen og vente. Og se, hvad der kommer tilbage,
- 10 hvad der bliver at høste. Det er jeg ikke ret god til. Jeg vil helst blive der hele tiden, holde øje med frøet, så der ikke sker noget med det, og også fortælle det, hvordan det skal vokse. Den tilid til, at det finder frøet nok selv ud af, det er ikke min stærkeste side.

- 15 Men alt det kunne jeg slet ikke tænke, fordi jeg blev vred. Jeg blev vred, fordi der lige i linjerne før dagens tekststykke står de måske hårdeste ord, der er at finde i bibelen. Der står: For den, der har, til ham skal alt gives; og den, der ikke har, fra ham skal selv tages det, som han har.

- 20 Og så googlede jeg det og fandt ud af, at jeg ikke er den eneste, som bliver vred over det tekststykke. Jeg fandt lange indlæg, der harcelerede over sulten i Afrika kontra den vestlige verdens overflod. Og jeg tænkte: Godt, det ikke er mig, der er præsten og skal stå på en prædikestol en søndag og få det til at give mening.

- 25 Så jeg gik til præsten, Vibeke, og sagde: Jeg ved sgu ikke, om det her er passende. Jeg ved ikke, om det er passende at bruge mig til en forfattergudstjeneste.

Hvorfor ikke, spurgte hun.

30 Og jeg svarede: Det du gør, når du står på prædikestolen, det er at skabe en
mening. Du skal forsøge at samle noget, som måske opleves som meningsløst
eller ubegribeligt, og give det en form af mening, som folk kan tage med sig
videre. Men det jeg gør, når jeg skriver, det er det modsatte. Jeg tager den
mening, andre møjsommeligt og slidsomt har forsøgt at samle, og så klipper jeg
35 den i stykker. Og sætter den sammen på mærkelige måder. Det gør jeg ikke kun,
fordi jeg er et ondt menneske. Jeg gør det, fordi hver gang nogen samler en
mening, så vil der være noget, der ikke bliver plads til. Der vil være noget, det
falder uden for. Og jeg har prøvet at være det, der falder udenfor. Jeg ved lige
præcis på min egen krop, hvad det vil sige at være det, der ikke kan rummes af
40 den mening, andre sætter op. Så når jeg klipper meninger i stykker og sætter dem
sammen på skæve og måske provokerende måder, så gør jeg det for at skabe en
plads til mig selv og til andre, som også falder udenfor.

Til det svarede præsten: Som jeg ser det, er der ret meget Jesus i det.

45 Og de ord tog jeg og lagde som frø i mit til tider noget forvirrede hjerte, og jeg
har tænkt mig ikke at kontrollere det og tilse det og styre det i nogen bestemt
retning, men bare lade det følge sin egen vilje.

50

Ti små eventyr om mænd, der sår frø

Der var engang en mand, der såede et frø. Han samlede sin trøje op fra stolen og
stod stille lidt. Hvad der skete indeni ham, mens han stod der med trøjen i
55 hånden, er der ingen, der ved, men da han lidt efter gik hen mod døren, var det
som om, der sad et lille smil om munden på ham.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han talte så lavt, at ingen kunne høre,
hvad han sagde. Hvis nogen bød ham på noget, en øl eller en smøg, fik han som
60 regel ingenting, fordi folk ikke kunne høre hans svar. Til sidst fik han hjælp af en
professionel stemmetræner, der lærte ham at tale helt nede fra maven. Hun blev
meget forskrækket, da han endelig højt og tydeligt lukkede en række eder og
forbandelser ud over hende.

Der var engang en mand, der såede et frø. Hans arme var helt tunge og stive af bare at hænge. Han prøvede at tage dem ud til siden og svinge lidt rundt med dem. De virkede upåklageligt. Om natten drømte han, at han var blevet optaget på teologi, og at han blev ved med at snurre rundt og rundt. Næste morgen forklarede han sin kæreste, at det bare var en drøm. Hun var ellers blevet urolig.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han ændrede sig meget. Han skiftede udtryk og så pludselig bekymret ud. Da han var barn, fik han engang voldsom næseblod. Det kom bare, uden han vidste hvorfor.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han var vældig godt tilfreds med det hele. Han havde en meget lille forstue og en petroleumslampe, og da han slog sin tå mod dørkarmen, græd han af raseri.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han stod med ansigtet vendt ned mod havnen. Han nikkede, som om han ville understrege, at alt var godt nok. De, der sad oppe på bænken og holdt øje med ham, ventede på, han skulle gå. For det måtte han gøre. Før eller siden.

Der var engang en mand, der såede et frø. Med et var han sulten. Han plejede at passe godt på, hvad han sagde, og det var hans forældres ide, at han skulle giftes. Han satte fødderne på gulvet og rejste sig, og der stod flammer ud af spjældet i kakkelovnen.

Der var engang en mand, der såede et frø. Så blev han stående. Han plejede at trykke på dørklokken og holde vejret. Men nu havde han fået den tanke, at han kunne være død. Ambulancen kom med det samme, og lægerne sagde, at det nok skulle blive fint igen.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han stod oppe i et tårn og opdagede han, at hans sko ikke passede sammen, og at han ikke havde nogen chance for at rumme naturen som sådan.

Der var engang en mand, der såede et frø. Han tog tit ud og trave i skovene. Han var vokset op ude på landet, og når folk kommenterede det, syntes han, det var noget mærkeligt noget at sige. Når han kom hjem, tog han gerne to appelsiner med ind i stuen og følte ligefrem en slags ro.

105 **Kilde**
Manuskript taget fra www.sktlukaskirke.dk med tilladelse fra udgiver og taler.

Kildetype
Dokumentation på online medie

110 **Tags**
Anden tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Septuagesima

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-ostgaard-henriksens-praediken-sondag-septuagesima>

115

120

125

130

135

140